

จดหมายของท่านยากอบ

คุณค่าของการทดลอง และการทดสอบสติปัญญา

1 ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้า และของพระเยซูคริสต์เจ้า คำนับพงศ์พันธุ์สิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น

2 ที่พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดลองต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น

3 เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความเพียร

4 และจงให้ความเพียรนั้นกระทำจนสำเร็จ เพื่อท่านทั้งหลายจะสมบูรณ์ครบถ้วน ไม่ขาดสิ่งใดเลย

5 ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้นและมีได้ทรงดำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น

6 แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่าหวั่นไหวเลย เพราะว่าผู้ที่หวั่นไหวก็เป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา

7 ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย

8 คนสองใจเป็นคนไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้งหลายที่ตนประ-

พฤษณัน

9 ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยขึ้นชมยินดีในการที่ทรงเชิดชูเขา

10 และคนมั่งมีก็จงขึ้นชมยินดีเมื่อถูกทำให้ต่ำลง เพราะว่าเขาจะต้องล่องลอยไปดุจดอกหญ้า

11 เพราะทันทีที่ตะวันขึ้นพร้อมด้วยความร้อนอันแรงกล้า มันก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ร่วงลง และความงามของมันสูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย

12 ความสุขย่อมมีแก่คนนั้นที่สู้ทนการทดลอง เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์

พระเจ้าไม่เคยล่อลวงผู้ใด

แต่เราจะค้นหา

ของตัวเราเอง

ที่ล่อลวงเรา

13 เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า "พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง" เพราะว่าความชั่วจะมาล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย

14 แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวงเมื่อ

(1) กจ 12:17 (2) กจ 5:41; 2 ปต 1:6 (3) รม 5:3-5

(5) 1 พกษ 3:9; ยรม 29:12; มธ 7:7 (6) มก 11:23-24 (8) ยก 4:8

(10) โยบ 14:2 (12) มธ 10:22; 1 คร 9:25; ยก 5:11

ตัณหาของตนเองชักนำให้กระ-
 ทำผิด แล้วตัวก็กระทำตาม
 15 ครั้นตัณหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำ
 ให้เกิดบาป และเมื่อบาปโตเต็ม
 ที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย
 16 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า อย่า
 หลงผิดเลย
 17 ของประทานอันดีทุกอย่าง
 และของประทานอันเลิ ศทุก
 อย่างย่อมมาจากเบื้องบน และ
 ส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดา
 ดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการ
 แปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่อง
 จากการเปลี่ยนแปลง
 18 พระองค์ได้ทรงให้เราทั้ง
 หลายบังเกิดโดยพระวจนะแห่ง
 ความจริงตามนำพระทัยของ
 พระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะ
 ได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพ
 สิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น
 19 ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพ-
 เจ้า จงให้ทุกคนไวในการฟัง ข้า
 ในการพูด ข้าในการโกรธ
 20 เพราะว่าความโกรธของ
 มนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความ
 ชอบธรรมอย่างพระเจ้า
 21 เหตุฉะนั้น จงถอดทิ้งการ
 โสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้าย
 อันดาษดื่น และจงน้อมใจรับ
 พระวจนะที่ทรงปลูกฝังไว้แล้ว
 นั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตใจของ
 ท่านทั้งหลายให้รอดได้

จงเป็นทั้งผู้ฟังและ
ผู้ประพฤติตามพระวจนะ
 22 แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคน
 ที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่
 ใช้เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่ง
 เป็นการล่อลวงตนเอง
 23 เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวจนะ
 และไม่ได้ประพฤติตาม ผู้นั้น
 ก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของ
 ตัวในกระจกเงา
 24 ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองแล้ว
 ไปเสีย แล้วในทันใดนั้นก็ลืมว่า
 ตัวเป็นอย่างไร
 25 ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาดูในพระ
 ราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดี
 เลิ ศและดำรงอยู่ในพระราช
 บัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟัง
 แล้วหลงลืม แต่เป็นผู้ประพฤติ
 ตามกิจการนั้น คนนั้นจะได้อ
 ความสุขในการของตน
ความเชื่อแท้
 26 ถ้าผู้ใดในพวกท่านดูเหมือน
 ว่าเคร่งครัดในความเชื่อ และมี
 ได้เหนียวรั้งลืนของตนไว้ แต่
 ล่อลวงใจของตนเอง การเคร่ง
 ครัดในความเชื่อของผู้นั้นก็ไร้
 ประโยชน์
 27 การเคร่งครัดในความเชื่อ
 อย่างบริสุทธิ์ ไร้มลทินต่อพระ
 พักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น
 คือการเยียมเยียนเด็กกำพร้าพ่อ
 และหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน

(15) โยบ 15:35; รม 5:12 (17) กดา 23:19 (18) ยน 1:13 (19) สภข 10:19; 14:17
 (21) กจ 13:26; คส 3:8 (22) มธ 7:21-28 (23) ลก 6:47
 (25) ยน 13:17; ยก 2:12 (26) สดต 34:13 (27) อสย 1:17; มธ 25:34-36; รม 12:2

และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก

ความรักแท้ก็ปราศจากการเลือกที่รักมักที่ชัง

2พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า การเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงส่งราศีนั้น อย่าให้เป็นด้วยการเลือกหน้าคน

2 เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายอย่างดีเข้ามาในที่ประชุมของท่าน และมีคนคนหนึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าขอมช่อเข้ามาด้วย

3 และท่านสนใจคนที่สวมใส่เครื่องแต่งกายอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า "เชิญท่านนั่งที่นี่ในที่อันดีเถิด" และท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า "แกจงยืนอยู่ที่นั่น" หรือ "จงนั่งแทบที่รองเท้าของเราเถิด"

4 พวกท่านเองมิได้ลำเอียงและกลายเป็นผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ

5 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นผู้รับมรดกแห่งอาณาจักรซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ

6 แต่ท่านทั้งหลายได้ถูกคนจนไม่ใช่คนมั่งมีหรือที่กดขี่ท่านและลากตัวท่านไปขึ้นศาล

7 ไม่ใช่เขาเหล่านั้นหรือที่สบประมาทพระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน

8 ถ้าท่านทั้งหลายกระทำให้สำเร็จตามพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ตามพระคัมภีร์ที่ว่า 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' แล้ว ท่านทั้งหลายก็ประพฤติดีอยู่

9 แต่ถ้าท่านทั้งหลายเลือกหน้าคน ท่านก็กระทำบาป และตามพระราชบัญญัติ ท่านก็เป็นผู้ละเมิดแล้ว

10 เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด

11 ด้วยว่าพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า 'อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา' ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า 'อย่าฆ่าคน' แม้ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีผิวเมียเขาแต่ได้ฆ่าคน ท่านก็เป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ

12 ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำเช่นผู้ที่ได้รับการพิพากษาด้วยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ

13 เพราะว่าผู้ที่ไม่แสดงความเมตตาต่อคนจนจะได้รับการพิพาก-

(1) ลนต 19:15; 1 คร 2:8 (5) อพย 20:6; ลก 12:21 (6) กจ 13:50 (7) 1 ปด 4:16 (8) ลนต 19:18 (9) พบญ 1:17 (10) พบญ 27:26; กท 3:10 (11) อพย 20:13-14 (12) ยก 1:25 (13) โยบ 22:6; สภษ 21:13; มคา 7:18; 1 ยน 4:17

ษาโดยปราศจากความเมตตา แต่ความเมตตาที่ยอมก่อให้เกิดความชื่นชมยินดีมากกว่าการพิพากษา

**ความเชื่อที่ปราศจาก
การกระทำก็ตายแล้ว**

14 พี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่มีการกระทำ จะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อจะช่วยผู้นั้นให้รอดได้หรือไม่

15 ถ้าพี่ น้องชายหญิงคนใด เปลือยเปล่าและขาดแคลนอาหารประจำวัน

16 และมี คนใดในพวกท่าน กล่าวแก่เขาว่า "เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถิด" และไม่ได้ให้สิ่งซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่เขา จะเป็นประโยชน์อะไรเล่า

17 ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากการกระทำ ก็ตายโดยลำพังแล้ว

18 แต่คงมีผู้ค้านว่า "ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการกระทำ" จงแสดงความเชื่อของท่านที่ ปราศจากการกระทำให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยการกระทำของข้าพเจ้า

19 ท่านเชื่อว่า มีพระเจ้าองค์

เดียว นั่นก็ติดอยู่แล้ว แม้พวกปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น

20 โอ คนไร้ค่า ท่านอยากจะรู้หรือว่า ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว

**ตัวอย่าง
ของอับราฮัม**

และราหับ

21 เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้ ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบูชา จึงได้รับความชอบธรรม โดยการกระทำไม่ใช่หรือ

22 ท่านคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้กระทำกิจร่วมกับ การกระทำของท่าน และความเชื่อก็สมบูรณ์ได้โดยการกระทำ

23 และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า 'อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' และท่านได้ชื่อว่า เป็น 'สหายของพระเจ้า'

24 ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการกระทำ และมีใช้ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว

25 เช่นเดียวกันราหับหญิงแพศยา ก็ได้ ความชอบธรรม เนื่องด้วยการกระทำด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น

(14) มธ 7:21-23, 26; 21:28-32 (15) ลก 3:11 (16) 1 ยน 3:17-18

(18) ฮบ 6:10; ยก 3:13 (21) ปฐก 22:9-10, 12, 16-18 (22) ยน 6:29; ฮบ 11:17

(23) ปฐก 15:6; 2 พศด 20:7; อสย 41:8; รม 4:3 (25) ฮบ 11:31

26 เพราะกายที่ปราศจากจิต วิญญาณนั้น ตายแล้วมันใด ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้วมันนั้นเช่นเดียวกัน

3 ความชั่วร้ายของลิ้น
พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าเป็นอาจารย์กันมากมาย หลายคนมักเลย เพราะท่านก็รู้ว่า เราทั้งหลายจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น

2 เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดกันไปหลาย ๆ อย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย

3 ดูเถิด เราเอาเหล็กบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้มันเชื่อฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหน ๆ ได้ทั้งตัว

4 จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็ก ๆ ตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน

5 เช่นนั้นแหละลิ้นก็เป็นอวัยวะเล็ก ๆ ด้วย และพูดโธ่อดอ้างการใหญ่ จงดูเถิด ไฟนิดเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าใด

6 และลิ้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้าซึ่งตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายเป็นมลทินไป ทำให้ไว้ถึแห่ง

ธรรมชาติเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟจากนรก

7 เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิดทั้งนก งู และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว

8 แต่ลิ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลิ้นเป็นสิ่งชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย

9 เราทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดาด้วยลิ้นนั้น และด้วยลิ้นนั้นเราก็แข่งต่ามนุษย์ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า

10 คำสรรเสริญและคำแข่งต่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย

11 บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ

12 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้

13 ในพวกท่าน ผู้ใดมีสติปัญญา และประกอบด้วยความรู้ ก็ให้ผู้นั้นแสดงการประพฤติของตนด้วยกริยาอันดี มีใจอ่อน

(1) มธ 23:8; ลก 6:37 (2) 1 พกษ 8:46 (3) สดต 32:9 (5) สดต 12:3; สภข 12:18 (6) สดต 120:2-3; สภข 16:27 (8) สดต 140:3; ปญจ 10:11 (9) ปฐก 1:26; 5:1; 9:6 (12) มธ 7:16-20 (13) กท 6:4

สภาพประกอบด้วยปัญญา 14 แต่ถ้าท่านทั้งหลายมีใจอิจฉาอันขมขื่นและอาการแก่งแย่งกันในใจของท่าน อย่าอวดเลย และอย่าพุดมสาต่อความจริง 15 ปัญญาเช่นนี้ไม่ได้มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลก และเป็นเตี้ยรัจฉานตมทา และเป็นเช่นปีศาจ 16 เพราะเวลาที่ใดมีความอิจฉา และการแก่งแย่งกัน ที่นั่นก็วุ่นวายและมีการกระทำชั่วช้าเลวทรามทุกอย่าง 17 แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้น บริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข สุขภาพและว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลอันดี ไม่มี ความลำเอียง ไม่หน้าซื่อใจคด 18 และผลแห่งความชอบธรรม ก็หวานลงในสันติสุขของคนเหล่านั้นที่ก่อให้เกิดสันติสุข

ตำหนิการดำเนินชีวิตฝ่ายโลก

4 อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน มิใช่ราคะตัณหาของท่านหรือที่ต่อสู้กันในอวัยวะของท่าน 2 ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลกแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสง-

ครามกัน ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ 3 ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอมืดหวังได้ไปเพื่อสนองราคะตัณหาของท่าน 4 ท่านทั้งหลายผู้ลวงประเวณีชายหญิงเอ๋ย ท่านไม่รู้หรือว่าการเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็เป็นศัตรูของพระเจ้า 5 ท่านคิดว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างเปล่าประโยชน์หรือที่ว่า *'พระวิญญาณที่สถิตอยู่ในเราทั้งหลายมีความรู้สึกหึงหวง'* 6 แต่พระองค์ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า *'พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม'* 7 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงยอมนอมกายต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน 8 จงเข้าไปใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเอ๋ย จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์ 9 จงเป็นทุกข์โศกเศร้าและคร่ำครวญ จงให้การหัวเราะของตน

(15) ฟป 3:19 (16) 1 คร 3:3 (17) รม 12:9 (18) สภข 11:18 (1) รม 7:23

(3) โยบ 27:9; สดต 66:18 (4) กท 1:4; 1 ยน 2:15 (5) ปฐก 6:5

(6) สภข 3:34 (7) อฟ 4:27; 6:11 (8) 2 พศต 15:2; อสย 1:16; มธ 5:4; 1 ปต 1:22

กลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปีติยินดีของตนกลับกลายเป็นความเศร้าสลด 10 ท่านทั้งหลายจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น

อย่าตัดสินพี่น้องของตน

11 พี่น้องทั้งหลาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องและตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน

12 มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติ แต่เพียงองค์เดียว คือพระองค์ ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินผู้อื่น

อย่าอวดอ้างถึงพรุ่งนี้

13 ดูเถิด ท่านที่พูดว่า "วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนั้นเมืองนี้ และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายได้กำไร"

14 แต่ว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่

แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป 15 ท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า "ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำการนี้หรือสิ่งนั้น"

16 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยินดีในการโอ้อวดของตน ความยินดีอย่างนี้เป็นความชั่วทั้งสิ้น

17 เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาป จึงมีแก่คนนั้น

ตักเตือนคนมั่งมี

5 ดูเถิด ท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้โอดครวญเพราะความวิบัติ ซึ่งจะเกิดขึ้นกับท่าน

2 ทรัพย์สมบัติของท่านก็ผุพังไป และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน

3 ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นจะเป็นพยานหลักฐานต่อท่าน และจะกินเนื้อท่านดูจไฟ ท่านได้สำสมสมบัติไว้แล้วสำหรับวันสุดท้าย

4 ดูเถิด ค่าจ้างของคนงานที่ได้เกี่ยวข้าวในนาของท่าน ซึ่งท่านได้ฉ้อโกงไว้นั้น ก็รำร้องขึ้น และเสียงร้องของคนที่เกี่ยวข้องว่า ท่านได้ทราบถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาแล้ว

5 ท่านมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือยและสนุกสนาน ท่านได้

(10) โยบ 22:29 (11) มธ 7:1-5; 1 ปต 2:1-3 (12) มธ 10:28; รม 14:4 (14) โยบ 7:7 (15) กจ 18:21 (16) 1 คร 5:6 (17) ลก 12:47 (1) ลก 6:24 (2) โยบ 13:28; มธ 6:19 (3) รม 2:5 (4) ลนต 19:13; พบญ 24:15

บำรุงเลี้ยงจิตใจของท่านเหมือน
อย่างในวันประหาร

6 ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้
ฆ่าคนชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อสู้
ท่าน

จงคอยทำการเสด็จกลับมา

7 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จง
อดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า
จะเสด็จมา ดูเถิด ชวานารอคอย
ผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน
และเพียรคอยจนกระทั่งมีฝน
ต้นฤดูและฝนปลายฤดู

8 ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเช่น
นั้นเหมือนกัน จงตั้งอกตั้งใจให้

ดี ด้วยว่าการเสด็จมาขององค์
พระผู้เป็นเจ้าก็จงวนจะถึงอยู่แล้ว

9 พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าชุ่น
เคื่องใจต่อกัน เกรงว่าท่านจะ
ถูกพิพากษา ดูเถิด องค์พระ
ผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่
หน้าประตูแล้ว

10 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า
จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์
และการอดทนของพวกศาสดา
พยากรณ์ ผู้ได้กล่าวในพระนาม
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

11 ดูเถิด เราถือว่าผู้ที่อดทนก็
เป็นสุข ท่านได้ยินเกี่ยวกับความ
อดทนของโยบ และได้เห็นที่สุด
ปลายแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า
แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า
นั้นทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตา

และความกรุณาปราณีสักเท่าใด

การอธิษฐานเพื่อคนป่วย

12 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า
ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็
คือ จงอย่าสาบาน ไม่ว่าจะโดย
อ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก
และไม่ว่าจะโดยคำสาบานอื่น
ใดก็ตาม แต่ที่ควรว่าใช่ก็จงว่า
ใช่ ที่ควรว่าไม่ก็จงว่าไม่ เกรงว่า
ท่านจะต้องถูกลงโทษ

13 มีผู้ใดในพวกท่านทนทุกข์
หรือ จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน มีผู้ใด
ว่าเร็งยินดีหรือ จงให้ผู้นั้นร้อง
เพลงสรรเสริญ

14 มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วย
หรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้
ปกครองของคริสตจักรมา และ
ให้ท่านเหล่านั้น นออธิษฐานเพื่อ
เขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันใน
พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

15 และการอธิษฐานด้วยความ
เชื่อ จะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต
และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรง
โปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขา
ได้กระทำบาป ก็จะทำให้เขา
อภัยให้แก่เขา

16 ท่านทั้งหลายจงสารภาพ
ความผิดต่อกันและกัน และ
จงอธิษฐานเพื่อกันและกัน
เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค
คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่าง
เอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรม

(10) มธ 5:12; สบ 10:36 (11) กตว 14:18; โยบ 1:21; สดต 94:12; มธ 5:10; ยก 1:2

(12) มธ 5:34-37 (13) สดต 50:14-15; อฟ 5:19 (14) มก 6:13; 16:18

(15) อสย 33:24 (16) กตว 11:2

นั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล
 17 ท่านเอเลียห์ก็เป็นมนุษย์ที่มี
 สภาพอารมณ์เช่นเดียวกับเราทั้ง
 หลาย และท่านได้อธิษฐานอย่าง
 จริงจังเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝน
 ก็ไม่ตกต้องแผ่นดินเป็นเวลาถึง
 สามปีกับหกเดือน
 18 และท่านได้อธิษฐานอีกครั้ง
 หนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ประทาน
 ฝนให้ และแผ่นดินจึงได้

งอกพืชผลต่างๆ
 19 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใด
 ในพวกท่านหลงผิดไปจากความ
 จริง และผู้ใดชักจูงเขาให้เขา
 กลับใจเสียใหม่ได้
 20 จงให้ผู้นั้นรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วย
 คนบาปคนนั้นให้พ้นจากทางผิด
 ของเขา ก็ได้ช่วยชีวิตหนึ่งให้
 รอดพ้นจากความตาย และได้
 ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้

(17) 1 พกษ 17:1; 18:1; กจ 14:15

(18) 1 พกษ 18:1, 42 (19) มธ 18:15; กท 6:1

(20) สภษ 10:12; รม 11:14; 1 คร 1:21; ยก 1:21; 1 ปต 4:8